

ме посрѣщана твърдѣ любезно. Разказахъ му тогава нѣщо отъ своето минало, а най-много за прочутата наша калпазанска дружина, а той, кѣто страстенъ противникъ на Русситѣ, слушаше, пренесенъ, описанието на нашитѣ искусни и успѣшни дѣйствия зарадъ постигването на полеката „голѣма идея“, и най-много се чудеше на моето искусство и проницателностъ. Подиръ това даде ми нѣколко турски лири, и ме увѣри за своята милостъ и приятелство, като позволи, да се разхождамъ денемъ по градътъ заедно съ тъмничниятъ докторъ, Шакиръ-аа.

Въ него време — бѣше то на 1869 г. — запознахъ се въ тъмницата съ извѣстниятъ вамъ Костаки-ефенди, и съ него прекарвахъ своитѣ вечери, като си приказвахме любовнитѣ си приключения. Полека-лека станавме приятели и той захвана да ми описва ситуацията въ Цариградъ, също и различнитѣ партии, които се борятъ тукъ, както и много други интриги, които тукъ спорно никнатъ.

Веднажъ повиза ме пашата ненадѣйно горѣ и тамъ намѣрихъ секретарьтъ и терждуманинътъ му Стамателла-ефенди. Едвамъ що влѣзохъ и се поклонихъ, а пашата ми продума чрезъ своятъ драгоманинъ:

— Жюль-ефенди! Азъ получихъ телетрафъ отъ парижката полиция, че една калпазанска дружина тръгнала преди петнайсетъ дни отъ островътъ Джерсей съ цѣль да дойде въ Цариградъ. Ще ми направите голѣма услуга и любезностъ, ако земете отгорѣ си да изнамѣрите тая дружина.

Азъ зехъ телеграмата отъ рѣцетѣ на пашата, прочетохъ я самичкѣ и се замислихъ дълбоко. Подиръ това отговорихъ.

— Паша-ефенди! Благодаря Ви за отличието и повѣрението, което исказвате къмъ мене. Азъ приемамъ порѣчката, която ми давате кѣтъ заповѣдъ и